

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 35/2011-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. M. a I. M., obaja bytom K., zastúpených advokátkou JUDr. I. R., K., pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 34/2009-390 z 29. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. a I. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2010 doručená sťažnosť J. M. a I. M., obaja bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“),

zastúpených advokátkou JUDr. I. R., K., pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 34/2009-390 z 29. júna 2010.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli:

«... Sťažovatelia boli účastníkmi konania na strane žalovaných vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 15 C 783/1995.

Žalobou podanou na súd dňa 08. 06. 1995 sa pôvodná žalobkyňa, K. H. domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou v žalobe označenej nehnuteľnosti. Pôvodná žalobkyňa, K. H. zomrela dňa 14. 09. 2002. Uznesením zo dňa 23. 08. 2006 Okresný súd Košice II pripustil - zmenu návrhu na začatie konania, a to z dôvodu úmrtia žalobkyne a na základe toho, že podaním zo dňa 24. 05. 2006 P. K., právny nástupca (vnuk) pôvodnej žalobkyne sa domáhal, aby súd určil, že on je výlučným vlastníkom pozemku, ktorý je predmetom konania.

P. K. neurobil v tomto konaní žiadne iné podanie týkajúce sa okruhu účastníkov konania ani návrhu až do štádia odvolacieho konania.

Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 30. 11. 2006 sp. zn. 15 C 783/1995 určil, že žalobca P. K. je výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom žaloby. V tomto štádiu konania, súd konal s P. K. na strane žalobcu a žalovanými R. T., H. P. a sťažovateľmi na strane žalovaných.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali sťažovatelia odvolanie, v ktorom namietali okrem iného nedostatky okruhu účastníkov konania, skutočnosť, že predmetom dedičského konania po pôvodnej žalobkyni K. H., neboli nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania v rozsahu, v ktorom ich žiadal určiť do svojho vlastníctva P. K....

Na pojednávaní pred odvolacím súdom konanom dňa 18. 09. 2008, odvolací súd zmenil rozsudok a to tak, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, patria do dedičstva po nebohej K. H. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali sťažovatelia dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, o ktorom tento rozhodol rozsudkom zo dňa 29. 06. 2010

sp. zn. I Cdo 34/2009, ktorý bol právnej zástupkyňi sťažovateľov doručený dňa 09. 08. 2010...

Zo zápisnice z predmetného pojednávania však vyplýva, že odvolací súd tak učinil:

„Pred otvorením odvolacieho pojednávania právny zástupca žalobcu na otázku predsedu senátu ohľadne okruhu vecne legitimovaných osôb v tomto konaní, ktorá skutočnosť bola aj jedným z dôvodov odvolania udáva, že žalobca mení petit svojej žaloby tak, aby súd určil, že novovytvorená parcela č. 1305/2 - orná pôda o výmere 938,75 m² kat. úz. Š., ktorá bola vytvorená z pôvodnej pozemnoknižnej parcely č. 337/15 - role pri D. o výmere 3.755m², geometrickým plánom č. 29/2000, vyhotoveným G. K. dňa 25. 4. 2000 a úradne overeným pod číslom 107/2000 zo dňa 3. 5. 2000, ktorý sa stáva súčasťou tohto rozsudku bola určená do dedičstva po nebohej K. H., rod. K.“

Je nesporné, že týmto postupom odvolacieho súdu došlo nepriamo k poučeniu právneho zástupcu žalobcu a nepriamo k poučeniu potreby zmeny okruhu vecne legitimovaných osôb.

Tieto námietky uviedli sťažovatelia aj v dovolaní proti rozsudku odvolacieho súdu.

Dovolací súd skonštatoval, že tým, že predseda senátu požiada účastníka resp. jeho zástupcu o reakciu - vyjadrenie či stanovisko k predloženým argumentom, námietkam,, návrhom - druhej strany sporu, nemožno vidieť nič neobvyklé. Takýto dopyt nemožno ani považovať za poučovanie zo strany súdu a podľa názoru dovolacieho súdu ide o celkom bežný postup súdu nijako neodporujúci procesnej úprave. Dovolací súd poukázal aj na skutočnosť, že v ostatnom čase sa zmenami O. s. p. rozširuje komunikácia medzi súdom a účastníkom a že týmto postupom odvolacieho súdu nedošlo k nijakému odňatiu možnosti žalovaných (sťažovateľov) pred súdom konať.

Takýto názor dovolacieho súdu ťažko možno považovať za konformný so základným právom ustanoveným v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, s prihliadnutím na povinnosť štátnych orgánov konať na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

V dovolaní sťažovatelia namietali aj skutočnosť, že právny zástupca žalobcu podaním označeným ako Návrh na pristúpenie do konania ďalších účastníkov na strane žalobcu -súhlas so vstupom do konania sa domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by do konania pripustil ďalších účastníkov, pričom tento svoj návrh odôvodnil a uviedol ich

naliehavý právny záujem a uviedol, že navrhovaní vyslovujú svoj súhlas so vstupom do konania na strane žalobcu...

Dovolací súd však vyhodnotil namietaný postup súdu tak, že tento považoval za správny. Nijakým spôsobom sa však nevysporiadal s námietkami uvedenými v dovolaní a predovšetkým s existenciou právoplatného uznesenia súdu (uznesenie zo dňa 23. 08. 2006), ktorým súd prvého stupňa pripustil zmenu žaloby a od právoplatnosti ktorého teda nebola predmetom konania žaloba o určenie nehnuteľnosti do vlastníctva K. H. ani do dedičstva po nej, ale určenie nehnuteľností, ktoré boli predmetom konania len do vlastníctva žalobcu a to v rozsahu väčšom než táto bola predmetom dedičského konania.

Dovolací súd odmietol preskúmať napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu uvedeného v ustanovení § 241 ods. 1 písm. b) O. s. p., a to s odôvodnením, že zákonu zodpovedajúce uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu nie je postačujúce, aby dovolateľ v dovalí len označil uvedený dovolací dôvod napr. tým, že poukáže na jeho zákonné označenie - ustanovenie zákona alebo odcituje jeho text. Dovolací súd opakovane v tejto časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uvádza, že ustanoveniu § 241 ods. 1 O. s. p. zodpovedá a ním uloženej náležitosti dovolania vyhovuje len také dovolanie, v ktorom sa uvádza, že konkrétne z ktorých dôvodov, sa napáda rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd zopakoval, že ak dovolateľ podáva dovolanie z dôvodu uvedeného v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., nevyhnutnou náležitosťou dovolania je v takomto prípade samotné vlastné vymedzenie, to je uvedenie, ktorý právny záver a z akých dôvodov nepovažuje dovolateľ za správny.

Takéto dovolanie nie je možné preskúmať z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu.

Tým, že dovolací súd bez ďalšieho nepreskúmal dovolanie sťažovateľov z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., odňal im možnosť konať pred súdom...»

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k.

1 Cdo 34/2009-390 z 29. júna 2010, aby zakázal najvyššiemu súdu pokračovať v porušovaní ich práv, zrušil napádaný rozsudok najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril najvyšší súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. KP 4/2010-101 z 8. decembra 2010, v ktorom sa uvádza:

„... Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti okrem iného uvádzajú, že na pojednávaní pred odvolacím súdom - Krajským súdom v Košiciach, 12. júna 2008, došlo k závažnému a hrubému pochybeniu a porušeniu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, keď postupom predsedu senátu odvolacieho súdu došlo nepriamo k poučeniu právneho zástupcu žalobcu o potrebe zmeny okruhu vecne legitimovaných osôb. Túto námietku uviedli sťažovatelia aj v dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2008, sp. zn. 1 Co 66/2007, pričom prípustnosť dovolania založili na tvrdení, že sa im odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f) O. s. p.).

Najvyšší súd sa s touto námietkou vysporiadal v dovolacom konaní, keď uviedol, že v okolnosti, že predseda senátu požiada účastníka, resp. jeho zástupcu o reakciu - vyjadrenie či stanovisko k predloženým argumentom, námietkam, návrhom a pod. druhej strany sporu, nemožno vidieť nič neobvyklé; takýto dopyt nemožno ani považovať za poučovanie zo strany súdu; ide o celkom bežný súdny postup nijako neodporujúci procesnej úprave. Navyše opísaným postupom predsedu senátu odvolacieho súdu nedošlo k nijakému odňatiu možnosti žalovaných (teraz sťažovateľov) vo veci konať.

Podľa sťažovateľov však takýto záver odvolacieho súdu možno ťažko považovať za konformný so základným právom ustanoveným v článkoch 46 ods. 1 a 47 ods. 3 Ústavy, s prihliadnutím na povinnosť štátnych orgánov konať na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti tiež vytykajú najvyššiemu súdu, že postup odvolacieho súdu, ktorým tento súd pribral do konania ďalších účastníkov na strane žalobcu, vyhodnotil najvyšší súd ako správny. Podľa sťažovateľov takýto postup nebol možný, pretože vstup ďalšieho účastníka do konania je možný len v konaní pred súdom prvého stupňa, keďže § 92 ods. 1 O. s. p. pre odvolacie konanie neplatí.

Najvyšší súd sa aj s touto námietkou v dovolacom konaní vysporiadal, keď uviedol, že bola nedôvodná, keďže v danej veci nešlo o pristúpenie (vstup) ďalšieho účastníka do konania podľa § 92 ods. 1 O. s. p., ale o prípad procesného nástupníctva na základe univerzálnej sukcesie žalobcov, ako dedičov po pôvodnej žalobkyni počas prebiehajúceho súdneho konania. Odvolací súd ani týmto postupom neodňal sťažovateľom možnosť konať pred súdom.

Vo všeobecnosti možno povedať, že ústavná sťažnosť podaná sťažovateľmi obsahuje rovnaké, resp. podobné námietky aké obsahovalo ich dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2008, sp. zn. 1 Co 66/2007. Najvyšší súd sa s týmito námietkami vysporiadal v dovolacom konaní a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Rozhodnutie najvyššieho súdu z 29. júna 2010, sp. zn. 1 Cdo 34/2009 nie je teda možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivé súdne konanie a súdnu ochranu...

Nemožno teda súhlasiť so závermi sťažovateľov uvedenými v ich ústavnej sťažnosti. Preto navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky tejto sťažnosti nevyhovel...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľov obsiahnutou v odôvodnení ich sťažnosti bolo ich presvedčenie, že najvyšší súd, ktorý vo veci konal a rozhodoval, poskytol protistrane poučenie o hmotnom práve aj napriek tomu, že bola zastúpená právnym zástupcom a ďalej nesprávne rozhodol o otázke účasti v súdnom konaní.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

V odôvodnení rozsudku najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 34/2009-390 z 29. júna 2010 sa uvádza:

«... Dovolatelia prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. založili predovšetkým na tvrdení, že odvolací súd neprípustne nepriamo poučil žalobcu na pojednávaní 12. júna 2008. Z obsahu zápisnice o tomto odvolacom pojednávaní vyplýva, že predseda senátu položil právnemu zástupcovi žalobcu otázku ohľadne okruhu vecne legitimovaných osôb v danom konaní, ktorá skutočnosť (námetka) bola jedným z dôvodov odvolania žalovaných 3/ a 4/. V okolnosti, že predseda senátu požiada účastníka, resp. jeho zástupcu o reakciu – vyjadrenie či stanovisko k predloženým argumentom, námietkam, návrhom a pod. druhej strany sporu, nemožno vidieť nič neobvyklé; takýto dopyt nemožno ani považovať za poučovanie zo strany súdu; ide o celkom bežný súdny postup nijako neodporujúci procesnej úprave (zákonodarca v ostatnom čase zmenami v Občianskom súdnom poriadku dokonca oveľa podstatnejšie rozširuje „komunikáciu“ súdu smerom k účastníkom, porovnaj napr. tretiu vetu § 100 ods. 1 O. s. p.). Navyše opísaným postupom predsedu senátu odvolacieho súdu nedošlo k nijakému odňatiu možnosti žalovaných 3/ a 4/ pred súdom konať.

Za odňatie možnosti žalovaným 3/ a 4/ konať pred súdom nemožno považovať ani to, že odvolací súd konal i so žalobcami 2/ a 3/, ktorí spolu so žalobcom 1/ po smrti pôvodnej žalobkyne ako jej právni nástupcovia (dedičia) stali sa tiež jej procesnými nástupcami a to v postavení nerozlučných spoločníkov (§ 91 ods. 2 O. s. p.), keď predmetom sporu bolo určenie vlastníctva pôvodnej žalobkyne K. H. k uvedenej novovytvorenej parcele č. 1305/2 a o tomto predmete sporu v rámci dedičského konania rozhodnuté nebolo (ako na to správne v odvolaní poukázali žalovaní 3/ a 4/)...»

Skutkové a právne závery najvyššieho súdu sú v danom prípade jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležité a obšírne zhodnotené. Najvyšší súd sa vysporiadal s námietkami obsiahnutými v dovolaní sťažovateľov ústavne predvídaným spôsobom.

Závery najvyššieho súdu sú logickým pokračovaním dokazovania vykonaného prvostupňovým a druhostupňovým súdom a podradené príslušným právnym ustanoveniam, ktorými sa daná právna vec spravuje. Najvyšší súd aj jasne zdôvodnil, ako riešil účasť v konaní. Takéto uznesenie najvyššieho súdu nie je arbitrárne ani zjavne neodôvodniteľné.

V preskúvanom prípade ústavný súd nezistil, že by zamietnutie dovolania sťažovateľov bolo nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Najvyšší súd aplikoval príslušné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku upravujúce podmienky dovolacieho konania a zamietnutie tohto návrhu ústavne konformným spôsobom, pri ich aplikácii nepoprel ich účel a zmysel, svoje rozhodnutie náležite a zrozumiteľne odôvodnil a najmä jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať dovolanie sťažovateľov za nedôvodné.

Ústavný súd zdôrazňuje, že v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokovaný od začiatku na všeobecnom súde.

Pokiaľ sťažovatelia namietali aj porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nezistil zjavnú neopodstatnenosť alebo arbitrárnosť namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu v dovolacom konaní v spojitosti s posudzovaním uplatnenej námietky porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti tohto rozhodnutia ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Rozsudok najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 34/2009-390 z 29. júna 2010 nie je arbitrárny ani zjavne neodôvodnený a jeho postup a rozhodnutie v konečnom dôsledku nemôžu viesť k porušeniu sťažovateľmi označených základných práv a slobôd. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v odôvodnení predmetného rozsudku riadne a ústavne konformným

spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré pre jeho rozhodnutie boli z hľadiska právneho posúdenia vecí podstatné.

Ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2011